

Ела

Лондон, май 2016 г.

Ела огледа разопакованите кашони в апартамента си в Камдън. Единственият елемент, който показваше, че някой живее там, беше снимка в рамка, на която тя бе със сестра си Джорджия и покойната им майка Анна. Трите бяха облени от златиста светлина, докато намаляващата жар на островното слънце целуваше кожата им.

Това беше и единственото напомняне за Хидра, което Ела допускаше. Някога обичаше острова повече от всяко друго място на света, но илюзията се бе изпарила. Той вече не беше скъпоценен за нея. Всички живописни картини, запазени в съзнанието ѝ, бяха отпреди сърцето ѝ да бъде безвъзвратно разбито. Преди Харисън. Знаеше – независимо дали наяве, или насън – че никога няма да обикне някого така, както беше обичала него. Той се бе отнесъл небрежно към сърцето ѝ, но като се замислеше, тя го беше отдала твърде лесно преди почти двадесет години. Знаеше, че той няма да може да се грижи за него и въпреки това му го беше предложила. Тогава, като влюбена тийнейджърка, избирайки него, вероятно бе имала непознат стремеж да си причини болка, да пребивава в онова несигурно усещане за единение и пълнота, убеждавайки се, че той чувства същото като нея. Стомахът ѝ се свиваше тревожно на топка. Да бъде с него, беше опасно вълнуващо, а да бъде без него дори за час, беше най-сладкото мъчение, което някога бе изпитвала. Не беше подготвена да разбере колко силно всеки от тях

се нуждаеше от другия; бяха толкова млади – само на осемнайсет. Нейната първа и, както се оказа, единствена любов. Живееха в порочен кръг на някаква лудост, дълбоко романтична и страстна. Съществуваха на ръба на безумието, като понякога се доближаваха и до ръба на мрака. Той се увиваше около нея и я обгръщаше в пашкула на своята непредсказуема, неподходяща любов, пишеше прекрасна песен за нея и я пееше в ухото ѝ. Или пък се захласваше по нейните фотографии, като ги разстиляше върху изтъркания килим на студентската ѝ квартира.

В прегръдките му се чувстваше в безопасност, сякаш никой не можеше да я нарани. Но той *я нарани*. И тя позволи това да се случи заради чувството за сигурност, което се оказа измамно, заради силната ръка, под която да спи, или за да се наслаждава на комплимент – песен, посветена на нея. Болезнено жадуваше докосването му, шепнеше му, докато спи, да не я изоставя. Страхуваше се, че един ден Харисън просто ще изчезне, и той безмилостно превърна този страх в реалност. Огромната празнота, която някога беше любов, нямаше как да се запълни. Тя не му бе достатъчна. Но дълбоко в себе си, заключена в недрата на нараненото сърце и противно на желанието си, Ела все още изпитваше силна любов към Харисън.

Ароматите, гледките и звуците на Хидра живееха в нея като болест. Въпреки че в акта ѝ за раждане и в паспорта ѝ пишеше, че принадлежи на Гърция, тя не го усещаше така, тъй като беше израснала в Лондон. Някога на острова се раждаха най-щастливите ѝ детски спомени, но вече не беше същото. И отказваше да се върне там след последното им пътуване с Харисън.

Някога Харисън и Ела мечтаеха да живеят там, да остаряят заедно и може би да създадат семейство, но той бе разбил фантазията и сърцето ѝ. Ела никога нямаше да бъде готова да се изправи срещу призраците, които все

още обитаваха нейното родно място, въпреки почти неустоймото магнетично привличане на този рай. Би било като да върви по стъпките на привидение, затова умишлено го избягваше.

Пътуваше много по работа точно както винаги бе искала, когато си представяше какъв би бил животът ѝ на фотограф. Реалността далеч надхвърляше представите ѝ и тя живееше в постоянно приключение, необвързана с условности и ограничения. И само като си помислеше колко глупаво щеше да захвърли всичко това заради него. Хидра, омър-сена от Харисън, беше единствената част от света, която избягваше. Досега.

Сестра ѝ Джорджия настояваше да се върнат, за да разпръснат праха на майка им. Ела се опитваше да отбягва нейните обаждания и имейли, но можеше да отблъсне неумолимата си и решителна сестра само за известно време.

Хидра беше последното място на земята, където Ела искаше да отиде.